

[Ingomar Petersen.]

måned af socialdemokratiets forslag til folketingsbeslutning om gennemførelse af en arbejdsmiljøreform udtalte arbejdsministeren, at arbejdsrådet havde undladt at redegøre for forslaget økonomiske og administrative konsekvenser, og at et foreløbigt skøn tydede på, at der ville blive tale om endog meget betydelige konsekvenser.

Arbejdsministeren udtalte ligeledes —Folketingstidende 1973-74, sp. 4326:

„Men lovforslag skal nu engang ledsages af fyldestgørende oplysninger om de økonomiske og administrative konsekvenser, og dette må naturligvis også være tilfældet her.“

Dette var i marts måned. Hvad sker? Lovforslaget bliver fremsat af ministeren i juni uden nogen som helst redegørelse for de vidtrækkende økonomiske og administrative konsekvenser.

I sin åbningstale i september udtaler statsministeren, at der ikke vil blive fremsat forslag om ny udgiftkrævende lovgivning, men den 24. oktober genfremsætter arbejdsministeren dette lovforslag, og der er stadig intet om de økonomiske konsekvenser.

Lovens målsætninger vil medføre som nævnt i bemærkningerne undervisning af skoleelever, lærlinge m.fl., uddannelse af planlæggere, ingeniører, arkitekter, læger og jurister, efteruddannelse af læger, sundhedsplejere og fysioterapeuter, ingeniører og andre, som skal være rådgivende, uddannelse af sikkerhedsrepræsentanter og arbejdsledere samt arbejdsgivere. I modsætning til, hvad venstres ordfører her sagde, er der også tale om udgifter til forskning, det står i bemærkningerne side 19: forskning vedrørende arbejdsmedicin, arbejdshygiejne, sikkerhedstekniske og mange andre spørgsmål af betydning for arbejdsmiljøet, desuden skal der etableres en dækkende statistik over arbejdsulykker og arbejdssygdomme, og der skal ansættes et meget betydeligt antal i arbejdstilsynet. Disse ting er nævnt for at illustrere bare en lille følgevirkning, som enhver vil kunne se ikke vil være uden vidtrækkende økonomiske konsekvenser.

Jeg har bemærket, at den eneste ændring af betydning, som er sket i lovforslaget ved dets genfremsættelse, er en ændring af § 37, hvor tallet 5 er ændret til 10. Det drejer sig om bygherreansvaret, og ændringen er foretaget på radikalt initiativ under behandlin-

gen af ændringen af loven om almindelig arbejderbeskyttelse i sidste samling.

Ligesom det radikale venstre ved udvalgsbehandlingen af det tidligere lovforslag gik i dybden for at afklare de administrative og økonomiske konsekvenser, kan jeg love, at det samme vil ske med dette lovforslag. Det radikale venstre vil ikke her ved første behandling give ministeren en blankocheck til gennemførelse af dette lovforslag.

Palle Simonsen (KF):

Den sammensmeltning af de 3 nuværende arbejderbeskyttelseslove, som dette forslag indeholder, er vi naturligvis tilhængere af — det har vi efterhånden diskuteret mange gange i dette folketing, og nu har vi forslaget.

Vi er også i grundprincippet enige i, at en rammelov vil være mere hensigtsmæssig at arbejde ud fra.

Vi kan også tilslutte os den ideelle målsætning i en sådan lovgivning: en forbedring af arbejdsmiljøet, måske nærmere konkretiseret i det forebyggende arbejde over for arbejdsulykker, spørgsmål om bedre sundhed på arbejdspladsen osv.; det er ting, som vi ønsker at arbejde meget positivt for at fremme.

Når jeg har gjort disse generelle bemærkninger, så vil jeg gerne føje til, at der er nogle men er i holdningen til dette lovforslag. Der kan være mange små men'er, men der er et par store, som jeg godt vil bruge denne ordførtale til at kommentere.

Det er i første række frygten for det bureaukrati, som kan blive konsekvensen af det lovforslag, som vi har til behandling her, et lovforslag, som ser smukt og ideelt ud, men som formentlig i sig indeholder kimen til et bureaukrati. Tager vi f.eks. forslaget om forhåndsgodkendelse, så må vi sige: hvad kan en arbejdsminister ikke bruge disse paragraffer til? Hvad kan der ikke blive tale om at man fra centralt hold skal godkende med hensyn til arbejdspladsers indretning og med hensyn til mange andre ting? Det kan danne grundlag for en udvidelse af arbejdstilsynet, som vi i hvert fald ikke på nogen måde finder rimelig.

Dermed bevæger vi os over i det andet hovedspørgsmål, nemlig selve spørgsmålet om arbejdstilsynets placering i denne lovgivning. Jeg må sige, jeg har det ligesom den radikale ordfører, at jeg i og for sig